

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 818/2026
15.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Филипа Лазића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр 189/23 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр 56/25 од 28.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 15. јула 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Филипа Лазића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр 189/23 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр 56/25 од 28.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр 189/23 од 16.12.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које дело је осуђена на новчану казну у износу од 70.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, с тим уколико не плати ову казну у остављеном року, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана на плаћање трошкова поступка, ближе наведених у изреци пресуде, а приватни тужилац ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр 56/25 од 28.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, као и допуна жалбе, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр 189/23 од 16.12.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Филип Лазић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде људског права окривљене из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљене предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљене и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљене у уводу поднетог захтева, као разлог подношења, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, а с тим у вези у образложењу указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП јер је према ставу браниоца изрека пресуде неразумљива, те на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер је изрека противречна самој себи и разлозима пресуде. Надаље, у образложењу захтева бранилац истиче да је првостепени суд био дужан да у потпуности испита чињенично стање, што је пропустио да учини, те да не постоји апсолутно ниједан доказ на основу ког се може утврдити да је дошло до предузимања било каквих противправних радњи од стране окривљене, осим субјективних исказа приватног тужиоца и његове ванбрачне супруге, уз закључак да ни на који начин у току поступка није доказано да је окривљена предузела било какву противправну радњу према приватном тужиоцу, којим наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно на повреду члана 440. ЗКП.

Поред тога, захтевом се указује на повреду члана 381. ЗКП и с тим у вези истиче да је суд дозволио суђење у одсуству окривљене, иако није утврдио њену реалну адресу, те на повреду члана 68. ЗКП и члана 212. ЗКП.

У образложењу захтева, бранилац истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, међутим не наводи на који начин је нижестепеним одлукама учињена ова повреда закона, већ с тим у вези указује на повреду члана 598. ЗКП истицањем да у конкретном случају није постојала могућност издавања потернице, нити одређивања притвора према окривљеној, имајући у виду да се за предметно кривично дело гоњење предузима по приватној тужби.

Бранилац у захтеву истиче и да суд није ни у изреци, а ни у образложењу пресуде, навео члан 25. КЗ, па остаје нејасно који степен кривице је наводно остварен код окривљене, којим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те да током спроведеног поступка суд није утврдио чињенице изнете у приватној тужби, па су и првостепена и другостепена пресуда засноване само на индицијама да је окривљена извршила предметно кривично дело, а због чега је према ставу браниоца суд био дужан да окривљену ослободи од оптужбе у складу са начелом *in dubio pro reo*.

Како, дакле, бранилац окривљене у уводу захтева само формално означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера и због које

је подношење захтева дозвољено окривљенима преко бранилаца, док у суштини изложеним наводима захтева указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП, на повреду члана 381, члана 598, члана 68. и члана 212. ЗКП, због којих повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Најзад, бранилац окривљене у поднетом захтеву указује на повреду људских права окривљене из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, конкретно на повреду члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције о људским правима и с тим у вези наводи да окривљена није била обавештена о кривичном поступку, нити о поднетој приватној тужби, већ је за предмет сазнала тек након што је првостепена пресуда донета и потврђена у другостепеном поступку.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљене или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић